

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВЕТА ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА · 0478 922 154 · frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ · 0467 613 165 · protapetar@hotmail.com

SVТРОЈИЦА.MELBOURNE СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК HOLY.TRINITY.BRUNSWICK

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 6. СЕПТЕМБАР 2020. ∞ Број 53 ∞ Година II

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА НАРЕДНУ НЕДЕЉУ

НЕДЕЉА, 6. СЕПТЕМБАР, 24. АВГУСТ 2020. СВ. СВЕШТЕНОМУЧЕНИК ЕВТИХИЈЕ ЈУТРЕЊЕ у 9ч; ЛИТУРГИЈА у 10ч	НЕДЕЉА ТРИНАЕСТА ПО ДУХОВИМА – Глас 4. Јутрење: Јев. васкрсно 2. Мк. 16,1-8) Литургија: Ап. 166. (1Кор. 16,13-24); Јев. Мт. Зач. 87. (21,33-42)
ЧЕТВРТАК, 10. СЕПТЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ УЧИ УСЕКОВАЊА ГЛАВЕ СВ. ЈОВАНА у 18ч
ПЕТАК, 11. СЕПТЕМБАР	ЈУТРЕЊЕ у 9ч, ЛИТУРГИЈА у 10ч
СУБОТА, 12. СЕПТЕМБАР НЕДЕЉА, 13. СЕПТЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ УЧИ НЕДЕЉЕ у 18ч САБОР СРБА СВЕТИТЕЉА, ЈУТРЕЊЕ у 9ч, ЛИТУРГИЈА у 10ч
БОГОСЛУЖЕЊА ЗАТВОРЕНА ЗА НАРОД (ПРЕНОС УЖИВО НА ЈУТЈУБУ)	ЗБОГ ДРЖАВНОГ ПРОПИСА ДА ЦРКВЕ МОРА ДА БУДУ ЗАТВОРЕНЕ ЗА БОГОСЛУЖЕЊА

УСЕКОВАЊЕ ГЛАВЕ СВ. ЈОВАНА КРСТИТЕЉА

Ирод Антипа, син старога Ирода, убице младе-наца Витлејемских у време рођења Господа Исуса, беше господар Галилеје у време проповеди Јована Крститеља. Беше тај Ирод жењен ћерком некога арабског кнеза Арете. Но Ирод, зли изданак од злога корена, отера своју закониту жену и незаконито узео себи за сожителницу Иродијаду, жену свога брата Филипа, који беше још у животу.

Против овог безакоња уста Јован Крститељ и силно изобличи Ирода. Ирод га баци у тамницу. За време једнога пира у свом двору у Севастiji Галилејској играше пред гостима Саломија, ћерка Иродијадина и Филипова. И пијани Ирод, занесен том игром, обећа играчици дати што год буде од њега искала, ма то било и половина царства. Наговорена од своје мајке Саломија заискала главу Јована Крститеља. Ирод нареди те Јована посекоше у тамници и донеше главу његову на тањир. Ученици Јованови ноћу узеше тело свога учитеља и

чесно сахранише, а Иродијада избоде иглом језик Јованов, па главу закопа на неко нечисто место. Шта је даље било с главом Јовановом може се читати под 24. фебруаром.

Али убрзо постиже Божја казна ову групу злотвора. Кнез Арета, да опере част своје ћерке, удари с војском на Ирода и потуче га до ноге. Поражени Ирод би осуђен од кесара римског Калигуле на прогонство најпре у Галију, а по том у Шпанију. Као изгнанци Ирод и Иродијада живеше у беди и понижењу, док се земља не отвори и не прогута их. А Саломија погибе злом смрћу на реци Сикорису (Сули). Смрт св. Јована догодила се пред Пасху, а празновање 29. августа установљено је због тога што је тога дана освећена црква, коју подигоше на гробу његовом у Севастiji цар Константин и царица Јелена. У ту цркву положене су и мошти ученика Јованових: Јелисеја и Авдије.

НОВИ ВИНОГРАД

Обраћајући се Својим слушаоцима Господ их упозорава да може да се деси да се „цариници и блуднице“ спасу пре неких других, пре оних који, ма како да високо мислили о себи и свом моралу или о својој близини са Богом. Он говори даље: „Јер вам дође Јован путем праведним, и не вјеровасте му; а цариници и блуднице повјероваше му“ (Мт. 21,32). На неки начин, Господ им пребацује за сво њихово неверовање, за прогон пророка, изасланика Божијих, које је Бог подизао у овоме народу да би их својом пророчком визијом водили кроз живот, до „о-бећане земље“.

У вези са горе написаним, Господ прича ову причу „о злим виноградарима“, који су добили од Бога „изабрани народ“ (виноград) да о њему брину. Виноград је Израилски народ, а виноградаре су његове вође, којима је Бог помагао да брину о томе народу, из кога је Христос требало да дође по телесној линији. Када је „Домаћин послао слуге своје пред почетак жетве“ да Му донесу род виноградски, виноградаре су се договорили да те слуге протерају, како би виноград остао њима. Пошто је „Домаћин“ послао друге слуге, више него први пут, зли виноградаре су и њих претукли, протерали или побили. Онда је „Домаћин“ решио да пошаље Сина Свога Јединородног, рачунајући на то да ће се виноградаре постидети Сина и предати род, међутим, сви знамо како се завршила ова прича. Господ је прикован на крст. Прича се завршава тиме што ће „Домаћин“ казнити виноградаре, а виноград предати новим виноградарима „који ће му доносити плодове у своје време“, Ми смо тај нови виноград Божији, нови изабрани народ, Црква Христова, којој је глава сам Христос – Богочовек. Христос на крају овог јеванђелског причања каже: „Зар нисте никада читали у Писму: Камен који одбацише зидари, тај постаде глава од угла; то би од Господа и дивно је у очима нашим“ (Мт. 21,42).

Св. владика Николај овако тумачи то место где се говори о „крајеугаоном камену“ – глави од угла: „Темељ апостола и пророка то је, браћо, живот и рад апостола и пророка. То је Стари и Нови Завет. **Ко спаја апостоле и пророке?** Христос Господ. Без Њега нити би пророк разумео апостола нити апостол пророка. Он је пак испуњење пророка и сведочанство апостола. Тако је Он угаони камен, који везује пророке и апостоле, и држи их уједно, као што угаони каменови држе уједно дуварове. **И цео Стари и Нови Завет уједињује се у Њему**, налазе смисао у Њему, окрећу се око Њега, надахњавају се Њиме, држе се Њиме – Господом Исусом Христом. Незнабошци и Јевреји где би се састали и где

разумели ако не у Исусу Христу Господу? Нигде осим у Њему. У Њему и кроз Њега они се сједињују у једног Новог Човека, у једно бесмртно тело, у једну свету и саборну цркву. И тело и душа састају се у вишем, светом пријатељству само кроз Господа Исуса. Веза душе и тела је била непријатељска све до Његовог доласка у телу; и то непријатељство ишло је на пагубу душе. Он је измирио и осветио обоје. Тако је Он постао камен угаони сваког бесмртног и богоугодног зидања, тицало се то појединог човека, или породице, или народа, или свеколиког рода човечјег, или садашњости, или прошлости, или будућности, или старозаветног или новозаветног. Он је главна стена у сваком зидању, као што је Он глава у телу цркве Божје“.

За нас је најважније да знамо да смо ми тај нови виноград од кога Бог очекује плодове. И, свако од нас је дужан да у том винограду ради на добро своје, на првом месту, а ако ту рода донесе, то се неминувано доприноси општем роду винограда Господњег – Цркви Његовој. У ствари, ако бисмо хтели да поближе објаснимо оно што ми треба да чинимо у нашем животу, што је најважније, то би могло да се сведе на то да је потребно да сведочимо свуда и на сваком месту Христов лик у себи.

Недавно сам читао једну лепу причу која каже: „У вртићу једна девојчица нешто црта у заносу. Васпитачица је упита: – Шта то црташ? – Цртам Бога. Али, нико не зна како Он изгледа! Сад ће сазнати“¹. Као што ова девојчица, у свој својој невиности мисли да Бог изгледа тако како Га она нацрта и обнародује, тако и ми морамо да се трудимо да, живећи по заповестима Божијим, умивамо лик Христоса у себи, кога ћемо обнародовати и који ће другима бити препознатљив.

За нас је, поред подвлачења чињенице о томе да смо „нови виноград“, важно да из ове интересантне приче извучемо поуку о томе како је неблагодарност погубна у животу човека. Прича тако сликовито говори о томе до чега истрајавање у неблагодарности доводи до протеривања и смрти. Замислите како би било да нама неко повери данас да бринемо о његовом иметку, о парама, кући или било чему, а да ми за узврат живимо од тога нашега рада, да нам то обезбеђује пријатељство са газдом. И, сада, замислите, како ми цело време које нам је на располагању, користимо у плановима како да отмемо од нашег газде то што нам је посудио, уместо да унапређујемо тај иметак на добро газде и на добро нас самих. Можда ћемо тако најлакше разумети невољу у коју нас доводи таква врста неблагодарног понашања.

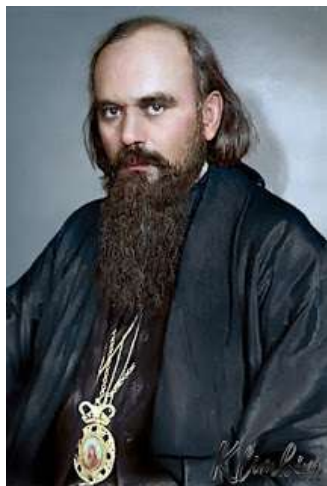
Госпде Исусе Христе, Сине Божији, помози нам да увек будемо благодарни и одани Теби Господу нашем. Амин.

Прота Милорад Лончар

¹ (Преведено са руској: *парохија Кравичка*)

МИСЛИ ЗА 6. СЕПТЕМБАР

СВЕТИ ВЛАДИКА НИКОЛАЈ

Што је рођено од тијела, тијело је; а што је рођено од Духа, дух је (Јов. 3, 6)

Ове речи, браћо, нису речи ни пророка ни апостола него речи самога Господа, изречене пречистим устима Његовим. И као што је у свакој речи Господњој сила и спасење, тако је и у овим речима Његовим сила и спасење. Зато треба са страхом и пажњом да испитујемо речи ове и да их на наш живот примењујемо. Овим речима Господ хоће да истакне превасходство духа над телом. Као што се тело рађа од тела, тако дух треба да се роди од Духа. Рођење духа нашег од Духа Божјег, по благодати Божјој а не по битности, то и јесте ново рођење, о коме Господ говораше Никодиму, кнезу јеврејском. Никодим не разумеде ове речи Христове, као и данас што их не разумеју сви они, код којих је тело узело маха над духом. Људи, код којих је тело

преовладало над духом, све мисле и суде по телу; док људи, код којих је преовладао дух над телом, све мисле и суде по духу. Они који све мисле и суде телесно, чине и свој дух телесним; док они који све мисле и суде духовно, чине и своје тело духовним. Као кад би неко мењао злато и све претварао у папирни новац – такви су они први, који и оно што је бесмртно у њима претварају у смртно; док су они други као неко ко би свој папирни новац мењао и претварао у злато; јер они не само не упропашћују оно што је бесмртно у њима, него и оно што је смртно претварају у бесмртно. Јевреји су тумачили закон и пророке телесно, зато нису разумели Господа Христа, него *Госпога славе* распеше. Док они који, озарени благодаћу Духа Божјег, разумеше Господа Христа, протумачише и закон и пророке духовно. И не само закон и пророке, него и сву створену природу, и сав живот свој на земљи. Ако је, браћо, наше тело по нужди рођено од тела, неприродно је да се и наш дух рађа од тела. Нека се дух наш роди од Духа Божјег и онда ћемо бити природни и по телу и по духу. То је она виша и безгрешна природа, коју је имао Адам у Рају пре греха. Није могуће и није нужно, да се наше тело поново роди од тела, али је и могуће, и неопходно, и никад није доцкан да се наш дух поново роди, да се роди од Духа Божјег О Господе, Исусе Христе, Јединородни Сине Божји, помози нам, да се пре скончања препородимо.

THE PROBLEM OF EVIL

DARKNESS DOES NOT EXIST IN ITS OWN RIGHT

View of Lake Pend d'Oreille in Northern Idaho, where I was raised

Our Orthodox Christian theology views evil not as a primeval essence that is co-eternal and equal to God, but rather a falling away from good. Evil does not exist in and of itself, and was not created by God. Our Orthodox Church rejects the Gnostic teaching that the entirety of being is made up of two realms which have forever existed together: the kingdom of light, and

the kingdom of darkness.

This darkness does not exist in its own right, but is simply the absence or lack of light. Evil, according to Saint Basil the Great, “is not a living and animated substance, but a condition of the soul which is opposed to virtue and which springs up in the slothful because of their falling away from Good. Do not, therefore, contemplate evil from without; and do not imagine some original nature of wickedness, but let each one recognize himself as the first author of the vice that is in him”.

Nothing is greater than God, including evil, and evil results when the free will of God’s creation is directed against God and thereby engendering evil. This is precisely what happened when the light-bearing morning star (Lucifer), fell away from the Source of goodness, and became the evil one, Satan. Lucifer, by imposing his own will, found himself in darkness. Since his power is based in falsehood, he can only influence us by convincing people that he is as powerful as God. Yet his power is finite, and good will eventually triumph on the Last Day. That God would allow evil to exist in the first place, is a mystery, for the scriptures do not explain this. Yet we do know through the scriptures that true love must express itself in action, and in the face of evil and suffering, a Christian is called to action by loving God and his neighbor. Evil then becomes but a simple practical problem, one that the Christian finds ways to alleviate. As Christians we are charged with bringing God’s love and goodness into the world by our actions.

Saint Anthony of Egypt, said, “The devil is afraid of us when we pray and make sacrifices. He is also afraid when we are humble and good. He is especially afraid when we love Jesus very much. He runs away when we make the Sign of the Cross.”

With love in Christ,
Abbot Tryphon

ДОКЛЕ ЋЕ ОВО ОВАКО

Докле ће ово овако? Куд то све води? Зашто се то њима дозвољава? – само су нека од питања која свакодневно можемо да чујемо од људи. Они би хтели да ствари доведу у меру ствари које су њима блиске. Иначе, могло би се рећи, човек има стварну потребу да замишља како овај свет треба да изгледа и да се понаша, а пошто се то не дешава по његовом плану, све је катастрофа и неприхватљиво. Из сличних разлога, Срби ван отаџбинских простора, деценијама стварају разне облике организованог деловања у културно-политичко-друштвеном смислу и, најчешће верују да њихова организација треба да има крoвни карактер за све друге организације српске дијаспоре. Сви ови напори су остали без резултата. Једина истински крoвна организација Срба, и на отаџбинским просторима, али и широм ове планете, јесте Српска православна црква, која не чини видне напоре да то буде, али је по својој природи таква. Она природно све сакупља и удружује под своје окриље, у Тело Христово. Е, ово је једино извесно, а то је да ће наша Света Црква, која је неодвојиви део од Једне Свете Саборне и Апостолске Цркве, овако деловати и овако сабирати све оне, који желе да буду део Тела Христовог. Све друго се мења и све друго постаје мање важно у нашим животима. (о. Му)

ЦРНА ГОРА ЈЕ ОДЛУЧИЛА

Завршила се та лавовска борба у Црној Гори победом опозиције, која није велика по броју пребројаних гласова, али довољно велика да обезбеди, по први пут, слободно изабрану власт у овој државици. Има се утисак да је Митрополија црногорско-приморска, као и остале епархије Српске православне цркве, дала свој значајан допринос оваквом исходу. Наша Црква је стављена у ту позицију да је било потребно позвати народ на разум као и да не гласају за оне који су припремили закон преко кога би „леgitимно“ присвојили цркве и манастире у Црној Гори. Када се узму у обзир претње Цркви и њеном свештенству током предизборне кампање, онда је заиста јасно да се другачије није могло него да „се Богу мало помогне“ да би „Његова воља“ била лакше прихваћена после избора.

Из свега онога што је предходило овом паду Ђукановића и његових следбеника, лако може да се извуче закључак да се и на овом примеру показала истинита онда народна: „Ко с ђаволом тикве сади, о главу му се разбијају“. Нема сумње да је ова Ђукановићева власт срушила саму себе.

Сваки догађај, који има неки далекосежан

карактер, интересантан је по томе што помогне неким људима да заузму место у друштву, које им реално припада, али да се нешто значајно не догоди свет о њима не би чуо. У Црној Гори доказ за ово што говорим су прота Гојко Перовић и др Здравко Кривокапић. Време, прилике, нечовечност режима, борба за светиње, или како год да се то зове, помогли су да ова два човека заузму место, које им је вероватно одувек припадало.

Но, има и друга страна медаље. Наиме, чудна времена, ванредне околности, помогне неким људима да покажу своју нискост. Од ових, у последње време, могли бисмо да издвојимо Вука Драшковића, који је некада важио за наду српске политичке и друштвене сцене. И ово време му је помогло да се покаже како се он не сналази ни у времену ни у простору. Другим речима, могли бисмо рећи да се он још увек није нашао и то је, много боље него ли рећи да је човек изгубљен. Сећам се давне '91. године, доведе он неког Француза из Париза да говори испред скупштине у јесен те године. Овај нама објасни како ми Срби треба да признамо да смо геноцидан народ, јер је и раније у Европи било геноцидних народа па су се покајали. За то време Вук, као његов домаћин, стоји позади њега и здрушно му аплаудира. После тога, не сећам се тачно датума, али он је дао изјаву бугарским новинама, док је посетио Софију, да је „Српска Црква водила два рата у овоме веку и како сада води трећи рат пред крај века“. А, сада, поводом победе опозиције у Црној Гори, изјављује како се он надао да ће победити „нормална и цивилизована Црна Гора, али се то није десило“. Још истиче да нас је ова „поповска револуција вратила у Средњи век“. Тек ми сада у потпуности постају јасне речи Матије Бећковића, који је на дан освећења цркве Св. Саве у Еланори, северном предграђу Сиднеја, на моје питање шта мисли о Вуку рекао: „Како да Вам то објасним укратко? Недавно је СПО имао своју свечаност у Сава Центру. Дођем ја тамо, препун Сава Центар, а оно одједном, са десне стране, зачује се неки жамор, па онда сав народ устане да поздрави Вука, који је улазио са пратњом. Ја се тога момента сетим неких прошлих времена, па се онда сетим Вука и његове личности, па поставим себи питање: Да ли ја сада треба да устанем?“ Можда тада нисам све разумео, али, чини ми се, све ми је сада јасно.

У сваком случају, срећна и благословена победа разума и људскости у нашој Црној Гори! (о. Му)

ВЕСТИ:

[HTTPS://SVTROJICA.MELBOURNE/SR/#NEWS](https://svtrojica.melbourne/sr/#news)

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА:

[HTTPS://SVTROJICA.MELBOURNE/SR/#TIMETABLE](https://svtrojica.melbourne/sr/#timetable)

КУПИТЕ СВЕЂЕ:

[HTTPS://SVTROJICA.MELBOURNE/SR/KIOSK](https://svtrojica.melbourne/sr/kiosk)

ДИРЕКТНИ ПРЕНОСИ СЛУЖБИ:

[HTTPS://YOUTUBE.COM/C/СвТројицаБранзвик](https://youtube.com/c/СвТројицаБранзвик)